

DE TERRORIST

NEEM
MIJ MEE
NAAR
HUIS!

Hendrik Algra in het Friesch Dagblad van 20 augustus 1947

EEN BEZOEK AAN „DE TERRORIST”

We hebben „De Terrorist” bezocht. Het is een prachtig vakantiehuis, vlak bij de duinen, op Ameland. Maar het heeft een heel apart karakter. Een prachtige zomeravond, een gezellige

kring, muziek en zang, een verteller, die maar niet uitgepraat raakt... Het is alles die gewone, frisse, gezellige vakantievreugde.

En toch is het iets héél bijzonders. Op

de achtergrond, onuitgesproken, bijna weggedrongen uit de gedachten, maar toch altijd sterk en zwaar, is er de herinnering. Want deze mensen, die hier rust en ontspanning zoeken, hebben de felste en bitterste strijd mee gevoerd, de strijd van de K.P.-ers tegen de bezetter. In de slaapkamers liggen de kinderen, gebruide kopjes op het blanke kussen. Zij hebben geen vader meer. Hij is weggehaald uit huis, of er is een bericht gekomen, dat de bangste vrees tot werkelijkheid deed worden, hij is gevallen door de hand van de vijand. De kinderen groeien op; de herinnering wordt vaag. Maar in de gezellige zaal zitten weduwen. In haar harten wordt de herinnering nóóit vaag. Zij zullen niet vergeten.

Voor de meeste mensen wordt de be-

zettingstijd nu al een afgesloten periode, die je tracht te vergeten. Oorlogsboeken zijn niet meer in tel. Deze vrouwen kunnen en zullen nóóit vergeten. Wij horen namen. Namen van bekende mannen uit de illegaliteit, die de bevrijding niet hebben beleefd, maar er wel voor hebben gevochten. „De Terrorist” heet dit huis. Er zit de bravoure in die naamgeving, die ook „geus” tot een erenaam maakte. Maar méér dan de bravoure spreekt hier in de avond de weemoed. Dóch ook die weemoed heeft niet het laatste woord. Er wordt gezongen aan het slot: „Als ik maar weet...” Als ik maar weet, dat God mij leidt, mijn leven richt, mijn lot bepaalt. Dat wordt gevraagd en geloofd door menig hart, als het stil wordt in „De Terrorist” en het zeegeruis de gedachte meedraagt, de wijde hemel in.

Verdiept en ontspant u!
Goed voor de algemene ontwikkeling
van jong en oud

Fries Museum
Wilhelminaplein 92
Postbus 1239
8900 CE
Leeuwarden

FRI
ESM
USE
UM

FRIES MUSEUM

Voor't Ganse Gezin

GEACHTE GAST,

Welkom in vakantiehuis 'De Terrorist'. U waant zich hier even op het Ameland van eind jaren veertig. Hier kunt u genieten van het strand, de zon en de zee.

Voor veel mensen, vooral vrouwen en kinderen, was hun verblijf in 'De Terrorist' een welkome afwisseling van de dagelijkse zorgen. De badgasten in dit bijzondere vakantieoord hadden namelijk allemaal iets gemeen: ze hadden een geliefde verloren. Een man, vader, zoon, broer of vriend die was omgekomen door zijn verzetswerk. Op deze plek konden ze van een zorgeloze vakantie genieten en verhalen met elkaar delen. Hun verblijf werd bekostigd door diverse stichtingen die zich na de oorlog ontfermden over nabestaanden van verzetslachtoffers. De opmerkelijke naam van het vakantiehuis verwijst naar het scheldwoord dat de Duitse bezetters gebruikten voor verzetsmensen: 'terroristen'. De naam werd na de oorlog als geuzennaam gebruikt door de initiatiefnemers van het vakantiehuis.

Voor het maken van deze presentatie hebben we gesproken met eerste-, tweede- en derde generatie betrokkenen bij 'De Terrorist'. Hun verhalen kunt u lezen in deze krant. Uit de gesprekken blijkt dat in verzet komen zelden een individuele keuze was. Echtgenotes en andere familieleden stonden vaak vierkant achter hun man of zoon en hielpen zelfs actief mee. Met gevaar voor hun eigen veiligheid en van hun gezin verzorgden ze onderduikers, brachten ze illegale papieren rond of vervoerden ze wapens in hun kinderwagen.

Hun gezinnen werden uiteengerukt door de oorlog. Hun toekomstplannen gingen in rook op. Hoe moesten zij verder? De naoorlogse generatie wilde vooruit kijken, en niet achterom. Zoals een weduwe het verwoordde: 'We moeten trachten flinke moeders te zijn - vrouwen, die het aandurven alléén voor een gezin te zorgen. God heeft ons leven zo geleid - tot nu toe heeft Hij alles wel gemaakt.' Deze 'wederopbouwmentaliteit' was kenmerkend voor de naoorlogse jaren, maar niet zelden kwamen onverwerkte gevoelens op latere leeftijd of bij volgende generaties aan de oppervlakte. Met deze presentatie willen we stilstaan bij het verlies, de rouwverwerking en de herinnering, en een stem en een gezicht geven aan de mensen die achterbleven.

Maak het uzelf gemakkelijk. Kom aan tafel, kijk rond in de kamer, speel een spelletje en luister mee met gesprekken. Wilt u de krant nog eens nalezen? Dat kan; neem hem gerust mee naar huis.

Marre Faber-Sloots
Conservator Fries Verzetmuseum

COLOFON

conservator: Marre Faber-Sloots
projectleiding: Irene Kromhout
conceptontwikkeling: Annemarie Lavèn, Jos Taekema, Marre Faber-Sloots, Irene Kromhout, Anne Knipping
tentoonstellingsontwerp en coördinatie: Daniël Hoogterp
tentoonstellingsbouw: Afke Manshanden
inrichting: Erik Betten, Marre Faber-Sloots
vertalingen: Mark Poysden
vormgeving krant: Erik Flokstra, pinkt.nl
hoorspel teksten: Erik Betten
hoorspel productie: Linze Valk
hoorspel stemmen: Marjolein Ley, Anna Raadsveld, Brecht Wassenaar
fotografie: Collectie Fries Verzetmuseum, tenzij anders aangegeven
filmbeelden: Ale Hesselink
realisatie: Watjeziet, Richard Bos, PTH
audiovisuele middelen:
marketing: Anne-Sophie Scholtens
campagnebeeld: BW H ontwerpers

directeur-bestuurder: Kris Callens
hoofd tentoonstellingen en publiekszaken: Annemarie Lavèn
hoofd collecties: Jos Taekema

met dank aan
Gosse Beerda, Benno Hesselink, Peter Hesselink, Harry Stinis, Annie Stinis-van Dam, Hessel de Walle, Fries Filmarchief, Tresoor
met speciale dank aan
Jikkemien van Beek-Hettinga, Cornélie van Haersma Buma, Geert Jan Boonstra, Wies Peereboom, Gerard Gerritsen, Anne-Meta Kobes-Gerritsen, Edmé van den Helm, André Karper, Hans Karper, Mario Klooststra, Tiede van der Weij, Nynke van der Weij-Tamminga, Anneke Broekstra-Wierda, Gerben Wierda

Deze tentoonstelling is mede mogelijk gemaakt door:

partners Fries Museum
Provincie Fryslân, Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, VriendenLoterij, Ir. Abe Bonnema Stichting en Vrienden van het Fries Museum
tentoonstellingspartners
Vfonds, Stichting Sneek 1940-1945, Stichting Friesland 1940-1945, Stichting Fries Verzetmuseum, ARQ Centrum '45

Wij zijn ons ervan bewust dat sommige personen op de foto's nog in leven kunnen zijn. Wij hebben ons best gedaan de identiteit van de gefotografeerde mensen te achterhalen. Herkent u iemand op de foto's? Voel u vrij om contact op te nemen via info@friesverzetmuseum.nl

Het Fries Museum en het Fries Verzetmuseum bedanken alle medewerkers en vrijwilligers die hebben bijgedragen aan deze tentoonstelling.

Willy (voorraan) en Tiede (vierde van links) Van der Weij op het strand van Ameland.

GEARRESTEERD VOOR ILLEGAAL DRUKWERK

In de drukkerij van de familie Van der Weij aan de Schrans in Leeuwarden wordt tijdens de oorlog de illegale krant Trouw gedrukt. De hele familie werkt mee. Tot die noodlottige maandag, 20 maart 1944. De drukkerij wordt overvallen en vader Tiede (1884-1945), en zoons Pieter (1910-1944), Sjouke (1916-1945) en Theunis (1920-1944) worden gearresteerd.

familie Van der Weij ● Leeuwarden

der klaagde nooit. Wij moesten het goed hebben en onze vader niet missen, dat was haar doel. Mijn moeder was zwanger toen mijn vader werd opgepakt. Gelukkig is hij nog te weten gekomen dat hij een gezonde dochter had gekregen, mijn zusje Willy. Mijn tante Sjoukje had een hekel aan Duitsers. Tot we haar een keer meenamen naar een herdenking in kamp Engerhufe in Duitsland. Eerst wilde ze niet. Ze zei 'Ik hoop dat ik ziek word, dan hoef ik niet mee.' Maar ze is toch gegaan, en daarna is dat beeld 180 graden gedraaid.'

'Mijn moeder klaagde nooit. Wij moesten het goed hebben en onze vader niet missen, dat was haar doel'

Wies Peereboom - 1956

'Maandag 20 maart 1944 was een drama voor mijn moeder. Ze maakte de overval in de drukkerij van dichtbij mee. Zij heeft samen met mijn oma en een buurvrouw het zetsel nog weggehaald zodat de Duitsers het niet zouden vinden. De vrouwen zijn ook nog bij de mannen geweest in het kamp. Mijn opa was zo blij om ze te zien, dat hij van enthousiasme over het hek sprong en naar ze toe kwam rennen. De vrouwen waren doodsbang dat ze hem hiervoor zouden straffen. Dit heeft veel indruk op haar gemaakt, heeft ze mij later verteld. Mijn moeder was twintig toen de oorlog eindigde en trouwde vrij snel daarna. Toen was zij geen Van der Weij meer.

Bij de onthulling van de straatnaam ter herinnering aan de mannen moest mijn moeder dat in de krant lezen. Dat deed zo'n pijn. Het was alsof haar verdriet er niet mocht zijn. Maar zij had toch ook haar broers en haar vader verloren, zij was toch ook een slachtoffer? Ik heb dat nooit kunnen begrijpen. Mijn moeder praatte niet over de oorlog. Het gekke was, met Tiede kon zij er wel over praten. En ik ook met zijn moeder. Dat was minder dichtbij, denk ik. Samen met Tiede en zijn vrouw hebben we Bergen Belsen bezocht, en een reis gemaakt langs de kampen waar vader en zoons Van der Weij omgekomen zijn.'

Tiede van der Weij (1940) is de oudste zoon van Pieter van der Weij, Wies Peereboom (1956) is de dochter van Pieters zus Sjoukje.

Tiede van der Weij - 1940

'Of er in de Terrorist veel over de oorlog werd gepraat weet ik niet. Ik vond het als kind vooral geweldige vakanties. Als we dan 's ochtends heel vroeg wakker werden zette mijn moeder ons uit het raam en liepen we zo het strand op. Het was een ontzettend gezellige tijd. Mijn moe-

'IK DENK DAT IK LAST HEB VAN DE OORLOG'

Sybrand Marinus Van Haersma Buma is in de oorlog burgemeester van Wymbritseradeel. Hij trekt al snel de aandacht van de Duitse bezetters omdat hij een dasspeld draagt met de beeltenis van koningin Wilhelmina, een uitgezaagd dubbeltje.

familie Van Haersma Buma ● IJsbrechtum

Sybrand wordt hiervoor in februari 1941 twee dagen in de Leeuwarder gevangenis opgesloten. Hij wordt vrijgelaten, maar blijft zijn steun aan het koningshuis uiten. Op 7 mei 1941 wordt hij opnieuw gearresteerd en naar het beruchte 'Oranjehotel' in Scheveningen gebracht. Na anderhalf jaar wordt hij overgeplaatst naar Kamp Amersfoort, en later naar Neuengamme, waar hij op 12 december 1942 overlijdt. 'Inus' laat zijn vrouw Marca en vier jonge kinderen Bernhard (10), Georgine (8), Mieke (5) en Cornélie (2) achter.

Cornélie van Haersma Buma - 1940

'Toen mijn moeder bericht kreeg dat mijn vader was overleden was het vlak voor kerst. Ze zei: 'Dit is mijn mooiste kerst, want ik weet dat mijn lieve Inus niet meer hoeft te lijden.' Ik krijg daar nu nog een brok van in mijn keel. Dat vind ik zó ongelofelijk sterk. Dat was het geloof van mijn moeder. 'De Heer zal je leiden.'

Als jongste kind bleef ik als laatste over in huis toen mijn oudere broer en zussen het huis uit gingen. Mijn moeder heeft me in die tijd heel veel verteld over mijn vader. Mijn broer heeft me later wel eens gevraagd: 'Hoe weet jij dat allemaal?' Want met hem had ze er nooit over gesproken. Daar had ze geen tijd voor denk ik, met vier opgroeiende kinderen in huis. Mijn moeder is nooit hertrouwd. Voor haar was er maar één. Ze zei: 'Wat God

heeft nooit gezegd.

Op mijn vijftienvtigste heb ik een oorlogssyndroom gekregen. Het was veertig jaar na de bevrijding. Ik zat gekluisterd aan de televisie, was er bijna niet weg te slaan. Toen ging het mis. Ik was totaal mijn energie kwijt. Ik zat letterlijk op een stoel te staren naar een punt achter het behang. Ik dacht bij mezelf: 'Wat doe je nou gek?' Ik ben naar de huisarts gedaan en heb gezegd: 'Ik denk dat ik last van de oorlog heb' en werd doorverwezen naar de beroemde dokter Bastiaanse. Na drie zinnen zei die al: 'Mevrouw, dat werk van u, dat wordt niks'. Hij heeft mij meteen afgekeurd. Het was een moeilijke tijd, maar ik ben er wel uitgekomen. Later ben ik zelf voor de Stichting 40-45 gaan werken om anderen te helpen die met dezelfde problemen zaten. Ik hoor van veel kinderen van verzetsslachtoffers dat ze zichzelf wegcijferen. De omgeving die tegen ze zegt: 'Je moet heel lief zijn voor je moeder want die heeft het heel moeilijk.' Mijn eigen broer heeft zich de dag van het overlijden van va-

Cornélie van Haersma Buma, zittend op de schommel op het strand van Ameland, met staand haar zusje Mieke.

heeft samengebracht zal de dood niet scheiden.' Op haar vijftigste trouwdag heeft ze tegen de kinderen gezegd: 'We gaan gezellig met zijn allen uit eten. Het is mijn vijftigste trouwdag en dat kan niemand van mij afnemen.' Dat kwam voor ons werkelijk uit de lucht vallen, dat had ze op eerdere trouwda-

der voorgenomen nooit zijn moeder tot last te zijn en zijn zusjes in toom te houden. Niet dat mijn moeder dat had gewild, maar zo dacht hij.'

Cornélie van Haersma Buma (1940) is de jongste dochter van Sybrand Marinus Van Haersma Buma (1903-1942) en Marca Eduarda van Haersma Buma - van Heloma (1904-1996).

MEDEDELINGEN

Oud-illegaal werker, oud 22 jaar, dipl. boekhouder, zag zich gaarne geplaatst in autotransportbedrijf, teneinde geheel in het vak te worden opgeleid. Brieven onder nr. 173 a. d. blad.

Oud-LO-er, ex-pol. gevangene, zoekt in verband met gezondheid, lichte buitenwerkzaamheden, onverschillig wat ofwaar. Brieven onder nr. 172 a.d. blad.

Gedenkboek over overval gevangenis Leeuwarden. Op bestelling: f. 7,50. Bestellingen aan: P.G. Oberman, Woudpoort E44, Dokkum.

Wie helpt? Koerierster K.P. en vriendin, zoeken gemeubileerde zit- of zit-slaapkamer (zonder pension) te Amsterdam of naaste omgeving. Brieven met prijsopgaaf onder nr. 174 a. d. blad.

Ex-politiek gevangene, die ten gevolge van zijn verblijf in Duitse concentratiekampen reeds vanaf de bevrijding ziek is, vraagt zijn oud-ill. collega's een adres, waar hij voor zijn verzamelde postzegels van diverse landen zou kunnen krijgen. Misschien zijn er collega's die postzegels dubbel hebben en deze willen missen. Kosten worden gaarne vergoed. Brieven onder nr. 175 a. d. blad.

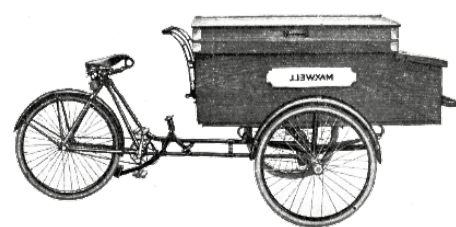
Oud KP-er, gehuwd, 36 jaar, Ned. Herv., zoekt een hem pass. werkring, met toekomst, onverschillig wat en waar. Is van beroep schilder en bekend met expeditiewerk, kan leiding geven. Brieven onder nr. 247 a. d. blad.

Zakenman, serieus oud-ill. werker, wiens auto door de moffen is afgestolen, door verraad van een N.S.B.-er, zoekt een geschikt wagentje, zoals bv. DKW. Wie helpt? Brieven onder nr. 248. a. d. blad.

Wie helpt mij? Gevraagd een R.K. hulp in de huishouding, intern, in een moederloos gezin met 2 kinderen. Hulp is dringend nodig, in verband met mijn levensmiddelenzaak (omgeving van de duinen). Brieven onder nr. 253 a. d. blad.

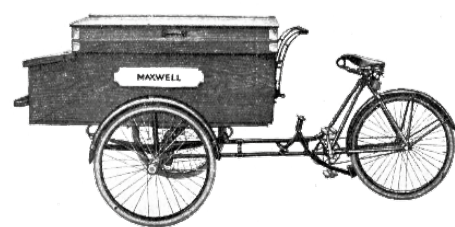
Vrouw van gevallen ill. werker, vraagt voor haar dochttertje, die erg muzikaal is, een 2de-hands piano te koop voor een niet al te buitensporige prijs. Zij heeft vioollessen, maar voor haar verdere studie zijn pianolessen nodig. Brieven onder nr. 252 a. d. blad.

Uit De Zwerfver. Weekblad voor de Stichting LO-LKP, jaargang 1946.

MAXWELL DRIEWIELERS

Deze zijn toch wel uitgeprobeerd, wat betreft lichte gang en uitstekende kwaliteit. Men kan niet beter verlangen want de Maxwell-driewielers ziet men overal. Kwaliteit en prijs geven de doorslag voor 1946.

◀ Ondanks de zware tijd die de weduwen doormaken is De Terrorist een plek waar ze even zorgeloos kunnen genieten.

▼ De dagelijkse leiding van vakantiehuis De Terrorist is in handen van de ex-verzetsvrouwen 'Ans' (Hieke Dam), 'Truus' (Annie Kuipers) en Janny Hettinga.

▼ 'Het interieur doet erg prettig aan', schrijft het Friesch Dagblad in een artikel naar aanleiding van de opening van De Terrorist. 'De gezellige conversatiezaal met de rietmatten en stoelen met biezenbekleding zal een aangenaam verblijf zijn voor de gasten.'

Interieur K. P. Vakantiehuis „De Terrorist“ Nes - Ameland

▲ Voor de kinderen is De Terrorist een waar paradijs. Ze kunnen naar hartelust spelen op het strand, er zijn zelfgebouwde speeltoestellen en bij slecht weer kunnen ze zich vermaken in de speciaal ingerichte speelkamer.

► Vrijwilligers van de Stichting Oud-KP slagen erin in vijf weken tijd in een oude Duitse barak op te knappen en om te bouwen tot knus vakantieoord, midden in de duinen.

▲ 's Avonds als de kinderen in bed liggen is het tijd voor een spelletje of een goed gesprek.

KRIJN VAN DEN HELM, TERRORIST NUMMER ÉÉN

'Terrorist nummer één', zo wordt de Amersfoorter Krijn van den Helm genoemd door de Duitse opsporingsdiensten. De belastinginspecteur vestigt zich in 1941 met zijn gezin in Leeuwarden en staat daar aan de basis van een onderduiknetwerk. Samen met zijn vrouw Jo vangt hij thuis Joodse onderduikers op en helpt hij tientallen anderen aan een schuiladres.

familie Van den Helm • Amersfoort/Leeuwarden

In augustus 1944 wordt het te heet onder zijn voeten en gaat hij terug naar Amersfoort. Daar, in het huis van zijn schoonouders, wordt hij doodgeschoten als er wordt aangebeeld door leden van de Sicherheitsdienst die zich voordoen als verzetsmensen. Hij laat zijn zwangere vrouw Jo en zoon Krijntje achter.

overleden aan taaislijmziekte. Misschien heeft Krijntje dat ook gehad. Mijn oma heeft dat gelukkig niet meer hoeven meemaken, ook nog een kleinkind verliezen. Mijn eigen zoon heeft als tweede naam Krijn. Hij is ontzettend

trots op wat zijn overgrootvader heeft gedaan. Hij is zich er heel goed van bewust. Het leeft ook wel meer omdat hij uit een familie komt waarover veel bekend is. We zijn er allemaal mee opgegroeid.

Ik vind dat mijn oma meer aandacht verdient. Zij was zelf ook een verzetsvrouw. Ze vervoerde wapens in de kinderwagen en zorgde voor de onderduikers die haar man meenam naar huis. Ze stond vierkant achter hem. Ze was heel lief en zorgzaam. Mijn vader werd erg door haar verwend. Hij mocht gewoon in huis aan zijn brommer sleutelen. Dan legde oma kranten neer in de keuken. Een andere moeder had gezegd: 'Doe dat maar in de schuur'. Het missen van een vader heeft een hele grote rol gespeeld in zijn leven. Hij is opgegroeid zonder mannelijke voorbeelden om hem heen: zijn opa's waren op leeftijd, een oom emigreerde naar Zuid-Afrika, zijn vader heeft hij nooit gekend, zijn broertje stierf toen hij nog maar heel jong was, en dan heeft hij zelf ook nog een kind verloren. Mijn vader heeft heel veel voor zijn kiezen gehad. Daar had hij veel verdriet van.'

Edmé van den Helm (1972) is de dochter van Johannes Cornelis 'Joop' van den Helm (1945-2015), de jongste zoon van Krijn van den Helm (1912-1944) en Johanna Cornelia 'Jo' van den Helm (1905-1994).

'Ik vind dat mijn oma meer aandacht verdient. Zij was zelf ook een verzetsvrouw'

Edmé van den Helm - 1972

'Wat ik heb gehoord is dat mijn oma in de gang stond toen mijn opa werd doodgeschoten. Ze was toen zwanger van mijn vader. Ze heeft daar nooit echt over verteld, maar het moet veel indruk op haar hebben gemaakt. Twee jaar na de oorlog overleed haar oudste zootje, Krijntje, op vierjarige leeftijd. Krijntje ligt begraven bij zijn vader op de Noorderbegraafplaats in Leeuwarden. We zijn er nooit precies achter gekomen wat de doodsoorzaak was, maar we weten dat hij veel in het ziekenhuis lag. Destijds dachten ze dat het met de ondervoeding vanuit de oorlog te maken had. Mijn eigen broertje, die ook Krijn heette, is op 23-jarige leeftijd

Jo van den Helm (linksboven) met Krijntje (ervoor).

FRIES MUSEUM

FRIES MUSEUM
Voor't Ganse Gezin

Fries Museum
Wilhelminaplein 92
Postbus 1239
8900 CE
Leeuwarden

IN HETZELFDE SCHUITJE

De leidsters Janny (links) en Truus zitten voorop de strandboot van De Terrorist, de peddels stevig in handen. De ontspanning is af te lezen van de gezichten van hun passagiers, die zich twee weken lang geborgen kunnen voelen in het vakantiehuis op Ameland. Het contact met lotgenoten geeft ruimte voor diepgaande gesprekken, maar ook voor een ongedwongenheid die in het dagelijks leven op onbegrip kan stuiten. Hier is dat begrip er wel. Iedereen zit immers in hetzelfde schuitje.

DE FELLE STRIJD TEGEN HET FASCISME

Van de familie Kloostra zijn vijftien leden al vanaf het begin van de jaren '30 actief in de (internationale) strijd tegen het fascisme. Vier van hen moeten dit met hun leven bekopen. Arie Kloostra (1918-1998) vertrekt in 1938 naar Spanje om mee te vechten tegen de fascistische dictator Franco.

Mario Kloostra • Den Haag

Twee broers en een zwager zijn daar al actief: broer Henk is in 1937 aan het front gesneuveld. Na zijn terugkeer trouwt Arie met Mathilda Petronella (Tilly) Rademakers. Beiden zijn actief in communistische en antifascistische organisaties. In 1942 wordt Arie gearresteerd. Hij overleeft achtereenvolgens Kamp Amersfoort, Kamp Vught, en Dachau. Daar zit hij in het najaar van 1944 tegelijk met drie van zijn broers, Jan, Reinder en Johan. Ze komen alle vier terug.

altijd aan tafel en at iedere avond een hapje mee'. Dat was bij ons nog net niet het geval, maar mijn ouders waren wel heel open over wat ze hadden meegemaakt. Wij mochten alles vragen. Mijn broer vond dat wel eens vervelend,

maar ik niet, ik wilde alles weten. Jaren terug ben ik ook echt dingen gaan opschrijven.

In 2010 ben ik met een vriend twee weken op reis geweest langs allerlei concentratiekampen in Duitsland, Polen en Tsjechië. We hebben 5000 kilometer gereden en vijftien kampen bezocht. Andere kinderen van verzetsmensen verklaarden mij voor gek. Ze zeiden: 'hoe kun je dat volhouden, is dat niet te emotioneel?' Maar het maakt mij niet uit. Ik heb er geen last van gehad, ik heb geen trauma. Als kind van communisten werd er op school wel eens wat over mij gezegd. Maar ik trok me daar niets van aan. Ik laat me niet kisten. Dat heb ik wel van huis uit meegekregen. Onrecht, daar kan ik niet tegen.

Er mag wat mij betreft wel meer aandacht zijn voor wat vrouwen deden

in het verzet. Mijn moeder zat ook in het verzet, bracht illegale bladen rond. Ze heeft het niet makkelijk gehad in de oorlog, ze stond er grotendeels alleen voor. Mijn vader zat al ondergedoken toen mijn oudste broer Corrie werd geboren. Ik weet niet eens of mijn vader daar wel bij geweest is. Mijn vader is in 1953 afgekeurd en heeft daarna nooit meer gewerkt. Dat kwam door de gezondheidsproblemen door de kampen. Hij had veel last van migraine. Maar hij is zich altijd blijven inzetten voor comités en de politiek. Zo streed hij actief voor het herstel van het staatsburgerschap van zijn medestrijders uit Spanje. Zelf had hij eind jaren vijftig zijn staatsburgerschap teruggekregen.

Mario Kloostra (1947) is de zoon van het verzetssechtpaar Arie Kloostra (1918-1998) en Tilly Rademakers (1922-2013).

Mario Kloostra - 1947

'Mijn ouders zijn opgegroeid met politiek. Mijn vader wilde zich aansluiten bij de Internationale Brigade en samen met zijn broers en zwager meevechten in de Spaanse Burgeroorlog, ook al was hij nog minderjarig. Van zijn vader en moeder mocht hij niet, maar hij ging stiekem weg. Mijn oma moest erg huilen toen ze het hoorde. Ze had daar al een zoon verloren.

Na zijn terugkeer in Nederland ging mijn vader door met zijn strijd tegen het fascisme. Bij een communistische jeugdorganisatie leerde hij mijn moeder kennen. Ze verspreidden illegale bladen, hielpen communistische en Joodse vluchtelingen uit Duitsland aan een vertrouwd adres en deden ander verzetswerk.

Of ik bij ons thuis veel merkte van de oorlog? Er werd veel over gepraat. Dichter en Dachau-overlevende Ed Hoornik zei ooit: 'Dachau zat bij ons

Arie Kloostra, met zwarte stropdas, zijn vrouw Tilly staat in de witte jurk naast hem. Mario zit erboven met met de vinger in zijn mond. Zijn broertje Gino zit bij de leidster op de arm.

Meta Lever (staand, vierde van links) en Berendiena (staand, derde van rechts) voor De Terrorist.

VERDER ZONDER VADER EN BROERS

De woning van de familie Lever aan het Kleinzand in Sneek is tijdens de oorlog een centrum van verzet. Vader Hendrik Jacob (1891-1945), moeder Berendiena (1893-1982), zoons Jan (1922-1944), Henk (1923-1944) en dochter Meta (1928) verspreiden illegale bladen en helpen Joodse landgenoten aan een onderduikplek.

familie Lever • Sneek

Voor de mannelijke gezinsleden zal dit fataal aflopen. Vader Hendrik komt in Dachau om het leven, zoon Jan sneuvelt bij een vuurgevecht in Eenum (Groningen) en het leven van Henk wordt beëindigd voor het vuurpeloton in Kamp Vught.

'Een ander helpen, ook als je eigen leven dan in gevaar komt'

Gerard Gerritsen - 1958

'Mijn moeder wilde een groot gezin. Ze heeft het nooit uitgesproken, maar ik denk dat het verlies van haar broers

en vader daarbij wel een rol heeft gespeeld. Over de oorlog sprak ze nooit. We vroegen er ook niet naar. Ik weet nog dat ik als jongetje van een jaar of negen een keer tijdens de Dodenherdenking beneden kwam en mijn moeder in tranen aantrof op de bank. Blijkbaar kwam de herinnering aan de oorlog boven. Mijn vader was er niet, dus ik ben bij haar gaan zitten. Wat ik heb gezegd weet ik niet meer, want ja, als jongetje van negen, wat zeg je dan? Maar ik heb haar die avond een briefje geschreven. Er stond op 'we zullen elkaar ooit weer zien'. Dat verwees naar haar broers en vader. Ze heeft dat briefje meer dan vijftig jaar bewaard.

Het geloof speelt een belangrijke rol in onze familie. Het heeft mijn oma en mijn moeder enorm door die moeilijke tijd heen geholpen, denk ik. Het was voor mijn familie ook de reden om in verzet te gaan. Een ander helpen, ook als je eigen leven dan in gevaar komt.

Maar ook het vertrouwen: er is meer dan alleen dit leven.'

Anne-Meta Kobes-Gerritsen - 1987

'Ik mag niet zwijgen, ik mag dit niet over mijn kant laten gaan.' Die mentaliteit hadden ze, terwijl ze nog zo jong waren. Dat is wel heel tof. Zo ben ik zelf ook opgevoed. Dat je je mag uitspreken over wat je vindt, dat je op

'Ze worstelde daarmee, ze zocht nooit de aandacht op'

moet staan tegen onrecht. Zelf ben ik nu dominee op Ameland. De mensen hier hebben ook zo'n instelling, zo

van: 'ik ga niet iets doen wat een ander voor mij bedacht heeft.'

Oma is kwetsbaar, haar geheugen laat haar in de steek. Maar toen ik haar afgelopen zomer vroeg naar De Terrorist wist ze meteen waar het over ging en vertelde ze hoe fijn ze het daar had gehad.

Er is een foto van vlak na de oorlog, waarop ze een monument moest onthullen. Het is misschien een invulling van mij, maar ik zie dan een heel jong meisje dat de hele geschiedenis van de overlevenden op haar schouders draagt. Ze worstelde daarmee, ze zocht nooit de aandacht op. De laatste jaren zijn de emoties bij haar wel meer aan de oppervlakte gekomen. Ze wil nu veel meer over de oorlog praten. Maar ik zie dat dat haar wel dicht bij de ingrijpende ervaringen van toen brengt.'

Gerard Gerritsen (1958) is de zoon van Meta Lever (1928), Anne-Meta Kobes-Gerritsen (1987) is haar kleindochter.

Horstma
IJSSALON

Wilhelminaplein 92
8911 BS Leeuwarden

WAPENS EN PAPIEREN VERSTOPT IN EEN KORSET

De familie Hettinga runt een boek- en papierhandel in Sneek. Tijdens de bezetting groeit deze langzaam uit tot een centrum van verzet. Broer Piet verzorgt onderduikers en regelt de bonkaarten. Janny Hettinga (1917-1985) is als koerierster dag en nacht op pad. Ze vervoert wapens en geheime papieren. Soms verstopt in een zwangerschapskorset, tot medelijden van een boerin waar ze een clandestiene lading brengt: 'Kien, dat se jôu er nou op út sture!'

Janny Hettinga • Sneek

Na de oorlog is ze enkele jaren actief als medewerker van de Terrorist. In 1951 vertrekt ze naar Den Haag, waar ze bij een ziekenhuis aan de slag gaat als hoofd van de huishouding. Ze krijgt het Verzetsherdenkingskruis, maar weigert deze in ontvangst te nemen. Ze krijgt de onderscheiding thuis toegestuurd.

Jikkemien Hettinga - 1953

'Ik heb mijn tante goed gekend. In de Terrorist was ze voor iedereen 'Tante Jans'. Haar hele leven stond in het teken van het verzet. Met de gasten in de Terrorist voelde ze zich verbonden. Als meisje van 3 jaar verloor ze haar zusje. Toen ze 26 was overleed haar moeder. Ook verloor ze verschillende verzetsvrienden die op brute wijze waren vermoord. Ze wist dus wat verlies was. Ze kon zich heel goed invoelen in mensen. De kinderen waren ook helemaal gek met haar. Gek genoeg heeft ze zelf nooit een gezin gesticht. Waarom weet ik niet. Het kwam er niet van, misschien. In de oorlog had ze een verloofde, een verzetsman, maar die is verdronken tijdens een actie. Het precieze verhaal ken ik niet. Haar leven stond in het teken van haar werk. Eerst in de Terrorist, daarna in het Nebo-ziekenhuis in Den Haag. Dat heeft ze gedaan tot haar pensioen. Helaas overleed ze drie jaar later. Zelf heb ik niet veel met haar gepraat over de oorlog. Ik kwam wel bij haar, dan kwam ik samen met een vriendinnetje logeren. Maar dan vroeg je daar niet naar. Wat ik weet heb ik van mijn ou-

ders en later uitgezocht. Tante Janny was daar erg gesloten over. Behalve op herdenkingsdagen, zoals 15 april en 4

'De Terrorist was een plek waar vriendschappen voor het leven zijn ontstaan'

mei. Deze dagen waren heel belangrijk voor haar. Dan zocht ze mensen op die ze kende uit de oorlog en dan praatte ze erover.

De Terrorist was een plek waar vriendschappen voor het leven zijn ontstaan. Ik denk dat het voor haar van onschatbare waarde is geweest. Tante Janny was mijn lievelingstante. Een vrolijke, lieve vrouw die altijd cadeautjes voor ons meebracht als ze op bezoek kwam. Ik kan niet genoeg benadrukken hoeveel lef en verantwoordelijkheid ze had. Ik zou haar zo graag nog even een knuffel willen geven en haar vertellen hoeveel respect ik heb voor haar. Ik er-vaar dat ik, door haar verhaal door te geven, dat ook een beetje doe.'

Jikkemien Hettinga (1953) is een dochter van Piet Hettinga (1921-2004), de broer van Janny.

Janny Hettinga (links) naast Annie Kuipers (rechts)

EEN VROUW DIE ZICH NIET LIET BINDEN

Angenietje 'Annie' Kuipers (1918-2004) is de middelste in een gezin met drie broers en een zusje. Het Groningse gezin raakt zwaar verdeeld door de oorlog. Oudste broer Henk is militair in het Nederlandse leger, en sluit zich na de oorlog aan bij de RAF, de Engelse luchtmacht. Broer André meldt zich als vrijwilliger bij de SS en sneuvelt aan het oostfront.

Angenietje Kuipers • Drachten

Broer Taeke zit in het verzet, net als Annie. Onder de schuilnaam 'Truus' werkt ze nauw samen met de top van het Friese verzet in Leeuwarden. Na de oorlog ontfermt ze zich over de verzetsweduwen die hun man hebben verloren. Ze is vanaf het begin nauw betrokken bij vakantiehuis De Terrorist, dat ze runt als directrice.

Hans Karper - 1951

'Mijn tante was niet iemand die gezag aanvaardde. Toen ze op hoge leeftijd in een verzorgingshuis zat en al zwaar dementeerde, deelde ze nog steeds de lakens uit. Je kon niet om haar heen. Ze zat op een gesloten afdeling, maar probeerde iedere keer door de deur naar buiten

tachtigste verjaardag vierde, bestond de helft van de gastenlijst uit relaties uit het verzet. Er was een mevrouw die het gastenboek van de Terrorist had meegenomen en op tafel legde. Ik bladerde er door en zag toen al die verhalen van die weduwen en wat ze allemaal meegeemaakt hadden. Dat emotioneerde mij. Het waren lotgenoten. Je kon zien hoe positief de impact van de Terrorist was. Ik heb toen contact opgenomen met Omrop Fryslân en gezegd: 'hier moeten jullie een documentaire over maken.' Dat is ook gebeurd.'

André Karper - 1956

'Tante Annie was een van de eerste familieleden die een auto had, een Fiat 500. Daar werden wij dan met drie kinderen ingepropt en dan ging ze mee op vakantie. Ze parkeerde bij ons in de straat. Iedereen keek daar van op, bijna niemand had toen nog een auto.

Eén van haar broers, oom André, was in de oorlog in dienst van de SS. Dat was natuurlijk een smet op de familie. Hij sneuvelde aan het oostfront in 1943, in Proletarskaja. Hij is begraven in Salsk. Ik ben naar hem vernoemd. Dat is eigenlijk wel raar. Want als je naar hem vroeg was iedereen inens heel stil. Ik heet Jan André, maar op de geboortebeker die mijn grootouders voor mij lieten maken staat alleen Jan. Zo erg schaamden ze zich daarvoor. Dat triggerde mij, dus ik ben op onderzoek uitgegaan. Ik ben me helemaal gaan verdiepen in oom André, ik wilde begrijpen waarom de dingen zo zijn gelopen. Op mijn verzoek heeft mijn oom Taeke toen zijn verhaal op papier gezet. Dat verhaal begint met de woorden: 'Dit is geen opwekkende lectuur.'

Hans Karper (1951) en André Karper (1956) zijn zoons van Tina Kuipers (1922-1995), de jongste zus van Annie.

'Al die verhalen van die weduwen en wat ze allemaal meegeemaakt hadden emotioneert mij'

te glippen. Mijn vrouw en ik hebben toen gezegd tegen het personeel: 'Deze vrouw laat zich niet binden. Desnoods loopt ze maar weg en loopt ze de gracht in of komt ze onder een auto. Wij nemen daarvoor de verantwoordelijkheid.' Ze heeft toen een speciale button gekregen waarop stond: ik mag overal komen.

Over de oorlog werd niet gepraat. Maar wij vroegen er ook niet naar. Sommige dingen waren gewoon een gegeven. In haar laatste jaren deelde ze meer over haar oorlogservaringen. Toen ze haar

Uit De Zwerver van 15 juni 1946

„DE TERRORIST” GEOPEND

Zo heeft dan de Friese KP na de volbrachte oorlogstaak en na de afwikkeling van de zaken in de naoorlogse tijd, aandacht geschonken aan de tielerantijntjes des levens. Een tielerantijntje is immers een recht lijntje met een kronkeltje. Ter afwisseling van het rechte lijntje des dagelijkse levens komt er het kronkeltje van de vakantie.

Tiny Mulder

De KP-ers hebben in de afgelopen jaren nimmer de tijd gevonden voor een rustperiode. Velen van hen hebben een paar weken rust broodnodig en toen de KP-ers elkaar beloofden, om mocht iemand komen te vallen, de zorg voor de achtergeblevenen op zich te nemen, hebben zij zich stellig voorgenomen heel goed voor die achtergeblevenen te zorgen.

Om deze redenen ging van de leiding van de oud-KP in Friesland het initiatief uit een rust- en vacantiehuis in te

richten. Met de oude voortvarendheid werd de zaak aangepakt. Eerste vereiste was een onderdak. Dat werd gevonden in de duinen bij Nes op Ameland. De oude medewerker Vander, die thans burgemeester van Ameland is, verleende zijn bemiddeling en dus kwam een uitgewoende Duitse barak in het bezit van de KP.

Vanaf half April tot eind Mei werd door de ex-koeriersters Ans en Janny en een groot aantal timmer- en schilders van de barak een bewoon-

baar tehuis gemaakt. Anderen werkten op het ‘continent’ en haalden geld en materiaal overal vandaan, Frans schilderde op een groot wit bord „De Terrorist”, aan twee masten werden de Nederlandse en de Friese vlag gehesen en zo kon op 1 Juni j.l. de tent officieel geopend worden.

Met de „Generaal Kruis” kwam een gezelschap, vertegenwoordigende de diverse Friese KP, de BS en de pers over een woelige Waddenzee naar Ameland gevaren. De autobus bracht de Amelandvaarders naar „De Terrorist”. De opening zou een enigszins plechtig karakter dragen, maar natuurlijk weigerde de sleutel op ‘t kritieke moment de deur te ontsluiten. Na hardnekkig doorzetten draaide tenslotte toch het slot open.

Piet Kramer sprak op de stoep een openingswoord, waarbij hij al degenen dankte, die daadwerkelijk of door financiële steun de oprichting van dit tehuis hadden mogelijk gemaakt. Daarna verzocht hij de echtgenote van den Heer A. Meyer, voorm. Gew. Cdt. B.S. in Friesland, de eerste gast binnen te leiden.

Piet begon met het gezelschap rond te leiden door het gebouw. Daar is allereerst de gezellige conversatiezaal met zijn biezenmat en biezenstoelen. Het gezelschap verwachtte buitengewoon veel van de lichte eetzaal en de grote keuken en werd in die verwachtingen niet teleurgesteld. Dan is er voor regenachtige dagen een aardige kinderkamer voorzien van speelgoed. De wanden hiervan werden door Frans beschilderd. Een aantal frisse slaapkamers is ingericht voor de gasten.

Na de middagmaaltijd, waarbij ook

de burgemeester van Ameland en de voltallige gemeenteraad aanwezig waren, brachten allen een bezoek aan de woning van den burgemeester. Gezamenlijk werd op „De Terrorist” de thee en het avondbrood gebruikt.

Namens de Ver. Friesland 1940-45 wenste de heer R. Schootstra de KP geluk met dit tehuis en bood daarbij een fraaie mand met bloemen aan. Ook lt. Eppie Bultsma sprak en wel namens sectie IX van de BS. Hij bracht eveneens een bloemenmand mee. De bloemen sieren nu de conversatiezaal. De voorm. Gew. Cdt. BS in Friesland, de heer Meyer sprak zijn voldoening uit over dit door de KP bereikte resultaat. Om half negen ‘s avonds bracht de „Generaal Kruis” het gezelschap weer naar het vaste land.

Het tehuis kan ongeveer 25 gasten tegelijk ontvangen en de KP hoopt dit seizoen nog een behoorlijk aantal achtergeblevenen een prettige vakantie en de KP-ers, die daaraan behoefte hebben, een aangename rustperiode te kunnen bezorgen.

Er zal veel worden gevergd van de directrice Truus en van Ans en Janny, die voor de leiding en de huishouding zullen zorgen.

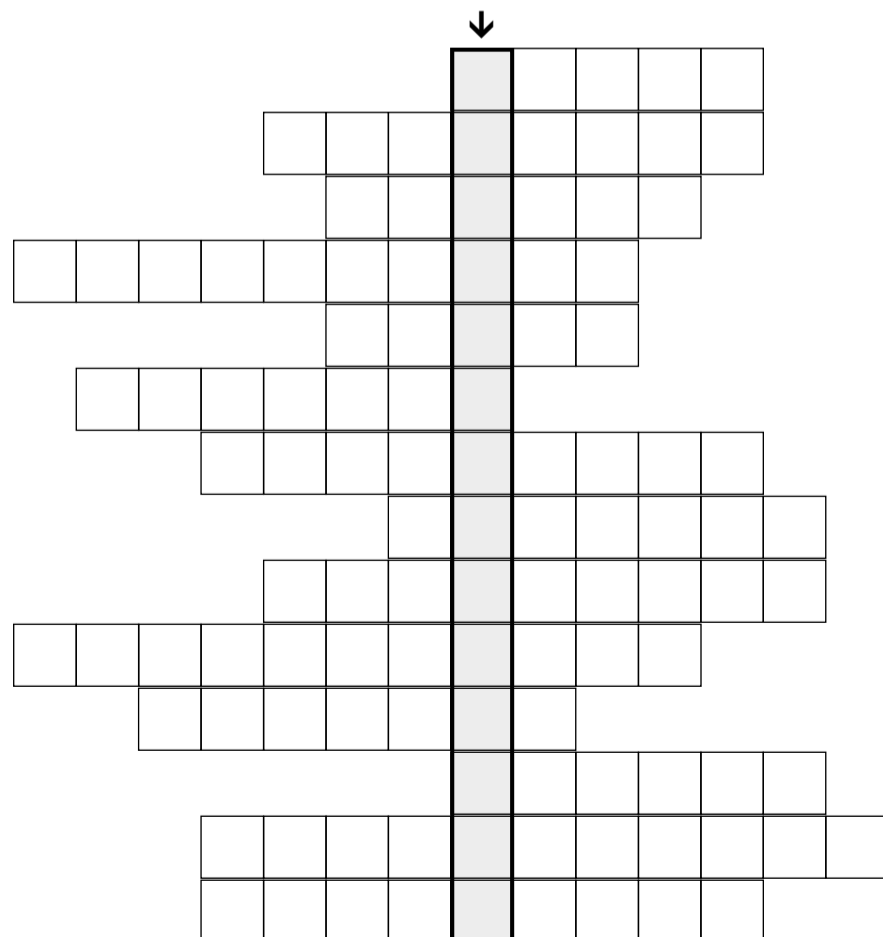
Maandag 3 Juni j.l. arriveerden de eerste gasten. „De Terrorist” is in bedrijf en zal een goede bijdrage kunnen leveren in het lichamelijk en geestelijk herstel van velen en zal bovendien een goede gelegenheid bieden de oude vriendschapsbanden, ontstaan in moeilijke tijden, nauwer aan te halen.

Uit: De Zwerver. Weekblad van de Stichting LO LKP, jaargang 2, nr. 24 (15 juni 1946).

PUZZEL

Vul de antwoorden in aan de hand van de informatie in deze krant, en ontdek welk woord er in de verticale balk moet staan.

- 1 Woonplaats van Janny Hetinga tijdens de oorlog
- 2 Vastgestelde portie van levensmiddelen
- 3 De ondergrondse
- 4 Scheldwoord van tegenstanders, omgevormd tot eervolle vermelding
- 5 Voornaam van de directeur van De Terrorist
- 6 Vertrekpunt van de veerboot naar Ameland
- 7 Door oorlogsgeweld om het leven komen
- 8 Hoofdbedekking bij het zwemmen
- 9 Gewapend deel van het verzet
- 10 Kinderspeelgoed
- 11 Waddeneiland waar De Terrorist stond
- 12 Ondersteuning bij verdriet
- 13 Lid van de ondergrondse die clandestiene waar vervoert
- 14 Stilstaan bij de slachtoffers van de oorlog

EEN ROTSVAST VERTROUWEN IN GOD

De dood van de drie broers Mark (26), Klaas (23) en Hyltje (20) Wierda dompelt Leeuwarden in diepe rouw. Enkele dagen voor de bevrijding worden ze gefusilleerd bij Dronryp, als represaille voor een sabotageactie aan het spoor.

familie Wierda ● Leeuwarden

Mark, die werkt voor de inlichtingendienst van het verzet, wordt zwaar mishandeld tijdens verhoren. In een laatste brief aan zijn ouders en verloofde schrijft hij onder andere hoe

‘Eigenlijk raar, ik heb hem achttien jaar gekend en ik geloof niet dat hij ooit over zijn gevoelens heeft gepraat’

hij is ondergeduwd in een kist met water om hem aan het praten te krijgen. Hij beschrijft zijn rotsvaste vertrouwen in God, om te eindigen met: ‘Dag lieve va en moe, dag mijn allerliefste vrouwe, een dikke kus en tot spoedig ziens.’ Mark, Klaas en Hyltje laten moeder Gerbina (60), vader Jan (58) en broer Gerben (25) achter.

Anneke Wierda - 1947

‘Als kind werd ik veel uitbesteed aan mijn opa en oma. Vervanging is niet een goed woord maar als een soort ‘gedachtenverzetting’. Ik werd dan erg verwend. Ik vond het altijd leuk. Mijn oma was een lieve vrouw. Maar ze was ook niet de makkelijkste. Mijn opa herinner ik me als een goeie, rustige man.

Gerbina (stippeltjesjurk) en Jan Wierda (met hoed, rechts ernaast).

Mijn vader praatte nooit over de oorlog. Eigenlijk raar, ik heb hem achttien jaar gekend en ik geloof niet dat hij ooit met mij over zijn gevoelens heeft gepraat, over dat hij in één keer al zijn drie broers heeft verloren. Hij moet dat toch verschrikkelijk hebben gevonden? Maar dat werd weggestopt. Wij gingen wel naar de herdenking op de Noorderbegraafplaats in Leeuwarden, maar altijd pas als het was afgelopen. Mijn vader wou daar niet in de belangstelling staan. Oma had daar eigenlijk meer behoefte aan.’

Gerben Wierda - 1961

‘Mijn vader heb ik niet gekend. Hij is overleden toen ik vijf was. Onze oma heeft dus al haar gezinsleden overleefd, haar man, alle vier haar zoons. Ze is alleen gestorven. Dat is een voor mij onvoorstelbare hoeveelheid verlies. In de jaren meteen na de bevrijding gingen mijn ouders op vakantie naar landen als Italië en Oostenrijk. Dat vond ik achteraf heel opvallend. Waarom ga

je na alles wat je hebt meegemaakt uitgerekend naar de as-landen? Maar mijn familie had geen hekel aan Duitsers, volgens mij, ze hadden een hekel aan nazi’s.

Ik heb wel begrepen dat er spanning was tussen mijn moeder en mijn grootmoeder. Want er was één zoon over, en is dat nou mijn man of jouw zoon? Er werd van twee kanten aan hem getrokken. En hij zat daar tussenin. Mijn familiegeschiedenis heeft wel een enorme impact gehad. Zo heb ik me al jong verdiept in de geschiedenis en dat is tot de dag van vandaag gebleven, ook als inspiratie. Wat mijn ooms hadden gedaan, dat voel ik — nog altijd — als dé norm. Ik heb altijd ook onzekerheid ervaren: als er weer zoiets zou gebeuren als de nazi’s, zou ik dan het vermogen hebben om hetzelfde te doen? Kan ik daaraan tippen?’

Anneke Wierda (1947) en Gerben Wierda (1961) zijn kinderen van Gerben Hyltje Wierda (1919-1966), de broer van Mark, Klaas en Hyltje.

MEDEDELINGEN

Op de Afdeling Gedenkbok der LO-LKP Stichting worden ten spoedigste gevraagd:

1. Een secretaresse-steno-typiste;
 2. (steno)-typistes.
- Oud koeriersters genieten de voorkeur. Het wonen in Amsterdam of directe omgeving wordt noodzakelijk geoordeeld. Sollicitaties aan bovengenoemd bureau, Secretariaat Gedenkbok.

Wie helpt een oud LO-er, die in Loosdrecht een plaats heeft gekregen als korporaal bij de politie, in die omgeving aan een huurhuis voor man, vrouw en kind. Brieven onder nr. 250 a. d. blad.

Uit De Zwerver. Weekblad voor de Stichting LO-LKP, jaargang 1946.

MIJN VERHAAL OVER DE TERRORIST

In deze krant staan acht persoonlijke verhalen over De Terrorist. Kent u zelf ook zulke verhalen? Dan ontvangen we die graag. U kunt uw verhaal hieronder opschrijven en sturen naar het onderstaande postadres. Mailen kan ook, naar info@friesverzetsmuseum.nl.

Naam: _____

E-mail: _____ Tel: _____

Naam slachtoffer: _____

Periode verblijf: _____

Mijn verhaal: _____

LIEDEREN VAN DE TERRORIST

LIED VAN AANKOMST

Als men op een goede morgen
Op de pier in Holwerd staat
En zich inscheept in het bootje
Dat daar over 't Wad heengaat
Nou, dan klopt je hart met dubbelslag
Omdat je naar het K.P.-huis mag
Terrorist op Ameland
'k heb aan jou mijn hart verpand

Als men aan de steiger uitstapt
Met bagage of met kroost
Wordt er als je in de bus zit
Een verlichte zucht geloosd
Voorwaarts! Hobbelen naar de Terrorist
Waar de vlag ginds wappert, ha dáár is 't
Terrorist op Ameland
'k heb aan jou mijn hart verpand

Als men aankomt aan het eindpunt
Staat 't behulpzaam drietal klaar
Dat de koffers mee door 't zand neemt
Zet hem op, nog even maar
En als men het groene huis dan ziet
Moet je juichen of je wilt of niet
Terrorist op Ameland
'k heb aan jou mijn hart verpand.

Wijze:

'T IS PLICHT DAT IEDRE JONGEN'

Wilt U volop genieten
Ga naar de Terrorist
Je bent er na een kort verblijf
Volkomen opgefrist.
Ga mee, ga mee
Je bent er vlak bij zee;
Word bruin, word bruin
Op het topje van een duin
De Terrorist op Ameland
Is 't mooist vakantie-oord
Dat is het wat je overal
Van ons K.P.-huis hoort.

En mocht het soms eens reeg'nen
't Weer werkt niet altijd mee
Dan zingen wij en doen een spel
Of slapen heel tevree.
Is 't koud, is 't koud
Dan wand'len we in het woud
't Is waar, 't is waar
De mooiste bloem is daar
De Terrorist op Ameland;
K.P.-huis zo U hoort
Het is en blijft en zal steeds zijn
Het mooiste vakantie-oord.

Fries Verzetsmuseum
Wilhelminaplein 92
postbus 1239
8900 CE Leeuwarden

